

Ze schránky tvůj dopis mám,
napůl vzhůru napůl čtu si dál,
bylo to jedno z mála pěkných, šťastných rán.
Kdy člověk neví, že je svět,
hlavu v polštářích na zem a nechce se zpět,
tak v tichém světle rána dýchá
z listu větru ven.

To co chybí mi je dotyk tvůj,
lásko povídej a po mě pluj,
tak jako řeka, když si ráno, ráno meje břeh.
Slova stoupaj k duši blíž,
ty víš, ty umíš, ty potěšíš,
to se stěny barví láskou
a mír svítí, svítí po všech zdech.

Jak dokonale krásně zní,
že někdo má tě rád, že ví,
že schneš když uvnitř prázdné je,
když nemáš komu by ses aspoň, aspoň chvíli dal.
Jak dokonale krásně zní,
že někdo má tě rád, že ví,
že schneš když uvnitř prázdné je,
když nemáš komu by ses aspoň, aspoň chvíli dal.

Rohlík, kafe, čistej stůl,
městkej rozhlas oknem dovnitř k nám vplul,
ten hlas podobal se zpěvu nočních, nočních žab.
Když milujou se pod skálou,
křičej žabí něhou, láskou nestálou,
to ty jsi stálej lásko,
věrnej, věrnej, natěšenej chlap.

Jak dokonale krásně zní,
že někdo má tě rád, že ví,
že schneš když uvnitř prázdné je,
když nemáš komu by ses aspoň, aspoň chvíli dal.
Jak dokonale krásně zní,
že někdo má tě rád, že ví,
že schneš když uvnitř prázdné je,
když nemáš komu by ses aspoň, aspoň chvíli dal.
Jak dokonale krásně zní,
že někdo má tě rád, že ví,
že schneš když uvnitř prázdné je,
když nemáš komu by ses aspoň, aspoň chvíli dal....